ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΕΝΕ ΦΟΥΓΙΑΛΛΑΘ

ΜΙΑ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟ ΜΕΞΙΚΟ

ΕΡΑ, στὸν ὁρίζοντα τῆς πρωτεύουσας τοῦ Μεξικοῦ, ὑψώνεται, μὲ τὴ χιονισμένη κορυφή του, τὸ Ἰξλακσιγκουάλτ, ἢ «Ἄσπρη Κυρά». Εἶνε ἕνα ἐπιβλητικὸ βουνό, βαρύ, ὀγκώδες, ψηλό, πάνω ἀπὸ πέντε χιλιάδες μέτρα, ἀντίκρυ ἀπὸ τὸ παληὸ σβησμένο ἠφαίστειο, τὸ Ποποκαλεπέλτ. Ἐκεῖ πάνω, στὴν «Ἄσπρη Κυρά», στὰ πλατειὰ βοσκοτόπια, τὰ κοπάδια θερεύουν μέσα στὸν καθαρὸ ἀέρα, γιατὶ τὸ κλίμα εἶνε ζδιο ὅλη τὴ χρονιά. Κι' ἀπὸ κεῖ, ἐκεῖνοι ποὺ ὀργανώνουν τὶς ταυρομαχίες τοῦ Μεξικοῦ, διαλέγουν τοὺς πιὸ ὥμορφους, τοὺς πιὸ γεροὺς καὶ τοὺς πιὸ ἄγριους ταύρους, ποὺ ξέρουν νὰ παλαιψουν καὶ νὰ πεθάνουν ὑπερήφανα πάνω στὴν κόκκινη ἄμμο τῆς «ἀρένας».

Ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια λοιπόν, ποὺ βρισκόμουν στὸ Μεξικό, πῆρα τὴν ἀπόφασι ν' ἀνεβῶ ὡς τὴν κορυφὴ τῆς ἐπιβλητικῆς «Ἄσπρης Κυρᾶς». Κι' ἔτσι ἕνα πρωὶ πῆγα μὲ τὸ αὐτοκίνητο ὥς τὴν Ἀμεκαμέκκα, ὅπου βρῆκα ἕναν καλὸ ὁδηγό, ἕναν παράξενο Ἐρυθρόδερμο, ποὺ οὔτε καταδέχτηκε νὰ μ' εὐχαριστήσῃ, ὅταν τοῦ μέτρησα ἕξῃ χρυσὰ «πέζος» στὴν παλάμη, γιὰ τὸν κόπο ποὺ θἄκανε.

Τὸ βράδυ, εἤμαστε κιόλας ἔτοιμοι. Θὰ εἴχαμε μαζύ μας δυὸ βαστάζους, Ἐρυθροδέρμους κι' αὐτούς, δυὸ ἄλογα κι' ἕνα μουλάρι.

Τὰ ἐξημερώματα τὲ μικρὸ καραβάνι μας ξεκίνησε γιὰ τὴ χιονισμένη κορυφή. Ποτέ μου δὲν θὰ μπορέσω νὰ ξεχάσω τὸ μεγαλοπρεπὲς πανόραμα τοῦ Μεξικοῦ καὶ τὰ μαγευτικὰ τοπεῖα, ποὺ ἁπλωνόντουσαν μπροστὰ στὰ μάτια μου. Τὰ ἀπόκρημνα μονοπάτια τοῦ βοινοῦ μᾶς βοηθοῦσαν ὡστόσο ν' ἀνεβαίνοιμε γρήγορα, κι' ἔτσι τὸ ἀπόγευμα τῆς πρώτης ἡμέρας εἴχαμε φτάσει τὰ 3.600 μέτρα, ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ τελεύωναν τὰ μεγάλα δάση. Ὕστερα λοιπὸν ἀπὸ ἕνα μικρὸ «κολατσό», κι' ἀφοῦ ἀφήσαμε τὰ ζῶα νὰ ξανασάνουν λιγάκι καὶ νὰ βοσκήσοιν, ξαναρχίσαμε τὸ δρόμο μας. Τότε ἀκριβῶς συνέβη αὐτὸ τὸ περιστατικό, ποὺ τὸ θυμᾶμαι μ' ὅλες του τὶς λεπτομέρειες.

Εἴχαμε περάσει ἕνα λαμιὸ τοῦ βουνοῦ, ὅταν ἄξαφνα βρεθήκαμε μπρὸς σ' ἕνα μεγάλο κοπάδι ἀπὸ ταύρους κι' ἀγελάδες. Τὰ ζῶα, μόλις μᾶς εἶδαν, σκόρπισαν φοβισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Λιγάκι παράμερα, ἕνα παιδί, ἀκίνητο μπρὸς στὸν κορμὸ ἑνὸς δένδρου, μᾶς κύτταζε ἄγρια.

—Καλημέρα, Πάμπλο ! τοῦ φώναξε τότε ὁ ἀδηγός μας.

Ὁ βοσκὸς δὲν μίλησε. Ὁ Ἐρυθρόδερμος, χαμογελῶντας, γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου.

—Ἕνα φαινόμενο ! ἔκανε, καὶ μοῦ ἔδειξε τὸν βοσκό. Εἶνε ὁ μόνος ἄνθρωπος, ποὺ ζῆ ἐδῶ ἀπάνω ὅλο τὸ χρόνο ! Πολὺ σπάνια τὸν βλέπει κανεὶς κάτω στὴν Ἀμεκαμέκκα. Τί παιδί ! Εἶνε πὼ ἄγριο ἀπὸ τοὺς ταύρους του ! Μὰ νὰ μοῦ πάῃ ὁ ἀδαίμονας τὴν ψυχή, ἂν δὲν ξέρει νὰ μιλάῃ μαζύ τους !...

Ὅλοι μας, ἀκίνητοι, κυττάζαμε τὸν παράξενο βοσκό. Μὰ κ' ἐκεῖνος, καρφωμένος στὴ θέσι του, ἕτοιμος γιὰ μιὰ ξαφνικὴ ἐπίθεσι, μᾶς ἀγριοκύτταζε, προσπαθῶντας νὰ μαντέψῃ τοὺς σκοπούς μας. Ἕνας ὑπέροχος ταῦρος, σὰν φύλακας, στεκόταν δίπλα του, ἕτοιμος νὰ χιμήξῃ πάνω σ' ὅποιον θὰ τολμοῦσε νὰ πάῃ κοντά. Ἕνας ἀπ' τοὺς βαστάζους τότε θεώρησε καλὸ νὰ κοροϊδέψῃ τὸ βοσκό, καὶ τοῦ φώναξε σαρκαστικά :

—Ἔ ! Πάμπλο ! Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ καινούριος φίλος σου ; Μὰ τὴν πίστι μου, πολὺ θἄθελα νὰ τὸν καρφώσω στὴν «ἀρένα» !...

Τὰ μάτια τοῦ βοσκοῦ ἄστραψαν ἀπὸ τὸ θυμὸ καὶ τὴ λύσσα.

—Αὐτὸν ἐδῶ δὲν θὰ μοῦ τὸν πάρετε ! μᾶς φώναξε. Εἶνε δικός μου ! Δὲν τὸν ἀποχωρίζοιμε ποτέ !...

—Νὰ τὸν χάρεσαι, λοιπόν ! τοῦ εἶτε ὁ βαστάζος. Ἄκουσα ὡστόσο πὼς σὲ λίγο θὰ τὸν κατεβάσουν στὴν «Κορρίντα» καὶ σοῦ δίνω τὸ λόγο μου πὼς θὰ πάω νὰ δῶ πῶς θὰ ποτίσῃ μὲ τὸ αἷμα του τὴν ἄμμο τῆς «ἀρένας»....

Καὶ μὲ τὸ ραβδί του ἔκανε τὴν κίνησι τοῦ ταυρομάχου, ποὺ καρφώνει τὸν ταῦρο γιὰ νὰ τὸν ἀποτελειώσῃ.

Ὁ βοσκὸς ἔσκυψε ἀπότομα, πῆρε μιὰ πέτρα καὶ μ' ὅλη τὴ δύναμί του τὴν πέταξε τοῦ βαστάζου. Ὁ Ἐρυθρόδερμος δὲν πρόφταση νὰ τὴν ξεφύγῃ. Ἡ πέτρα τοῦ ξέσκισε τὸ μέτωπο καὶ τὸ ζεστὸ αἷμα τοῦ θάμπωσε τὰ μάτια.

Ὁ Ἐρυθρόδερμος τότε, μὲ μιὰ ἄγρια βλαστήμια, ἅρπαξε τὸ τουφέκι του ἀπὸ τὴ σέλλα τοῦ μουλαριοῦ. Μὰ ἐγὼ μπῆκα στὴ μέση καὶ τὸν κράτησα. Τὸ δίκηο τῶχε ὁ βοσκός...

Καὶ δίχως νὰ χάνοιμε πειὰ τὸν καιρό μας, τραβήξαμε πάλι τὸ δρόμο μας.

* * *

Αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο θὰ τὸ ξεχνοῦσα γρήγορα, ἂν ὕστερ' ἀπὸ καιρὸ ἡ ἐφημερίδες τοῦ Λός Ἄντζελες δὲν χαλοῦσαν τὸν κόσμο μὲ κάποιο ἐκπληκτικὸ περιστατικό, ποὺ εἶχε γίνει σὲ μιὰ ταυρομαχία τοῦ Μεξικοῦ. Ἕνας φίλος μου μάλιστα, ποὺ ἔτυχε νὰ εἶνε κι' αὐτὸς σ' ἐκείνη τὴν ταυρομαχία, συμπλήρωσε τὶς πληροφορίες μου κι' ἔτσι μπορῶ νὰ σᾶς διηγηθῶ μὲ κάθε λεπτομέρεια ὅσα συνέβησαν ἐκεῖ κάτω.

Πολλὲς ἑβδομάδες ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἀνέβασμά μου στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, τ' ἀφεντικὰ τοῦ Πάμπλο πούλησαν ἐκεῖνον τὸν ὑπέροχο ταῦρο του στοὺς ὀργανωτὲς μιᾶς «Κορρίντας». Παρ' ὅλα λοιπὸν τὰ παρακάλια καὶ τὰ δάκρυα τοῦ Πάμπλο, ὁ ταῦρος ὁδηγήθηκε στὸ Μεξικό. Ὁ βοσκὸς τότε, κρυφὰ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, παράτησε τὸ κοπάδι του καὶ κατέβηκε κι' αὐτὸς στὴν πόλι. Μερικοὶ γνωστοί του τὸν εἶδαν πολλὲς φορὲς νὰ τριγυρίζῃ ἔξω ἀπὸ τὴν «ἀρένα». Αὐτὲς ἡ ὑποπτες βόλτες τοῦ βοσκοῦ ἔκαναν πιὸ προσεχτικοὺς τοὺς φύλακες καὶ σκανδάλισαν τὴν περιέργεια μερικῶν δημοσιογράφων. Οἱ τελευταῖοι λοιπὸν συγκέντρωσαν διάφορες πληροφορίες κι' ἄρχισαν νὰ γράφοιν ἕνα σωρὸ ἄρθρα γιὰ τὴ συγκινητικὴ περιπέτεια τοῦ βοσκοῦ. Αὐτὴ ἡ φρεκλάμα τώρα, ἡ τόσο ξαφνική, ἐνθουσίασε τοὺς ὀργανωτὲς τῆς «Κορρίντας». Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ βοήθησαν ἀμέσως τὴ φαντασία τῶν δημοσιογράφων, κι' ἔτσι σὲ λίγο ὅλος ὁ κόσμος μιλοῦσε γιὰ τὸν μυστηριώδη βοσκό.

Τέλος, ἔφτασε πειὰ ἡ μεγάλη μέρα. Ἕνα περίεργο καὶ θυριῶδες πλῆθος πληκμύρισε τὶς κερκίδες τῆς «ἀρένας». Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε πάει τόσος κόσμος στὶς ταυρομαχίες. Κι' ἡ ἱστορία τοῦ Πάμπλο κυκλοφοροῦσε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα.

Ἡ πρῶτες ταυρομαχίες πέρασαν ἀδιάφορα. Μὰ ὅταν μπῆκε στὴν «ἀρένα» ὁ περίφημος ταῦρος, παντοῦ ἁπλώθηκε μιὰ νεκρικὴ σιγή.

Ἦταν, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἕνας ὑπέροχος ταῦρος, ὅλο φωτιὰ καὶ ζωή, καὶ θὰ πουλοῦσε δίχως ἄλλο πολὺ ἀκριβὰ τὸ τομάρι του...

Καὶ πραγματικά, ποτὲ ὁ κόσμος δὲν εἶχε ξαναδῆ πιὸ ὑπερήφανο καὶ πιὸ ἀδάμαστο ταῦρο. Ξεκολλιασε πολλὰ ἄλογα, πλήγωσε δυὸ «πικαδόρες» κι' ἕναν «μπαντεριλλέρο», μὰ τέλος, γεμάτος πληγές, μ' ἀφροὺς στὸ στόμα καὶ πατζοντας μὲ τὸ αἷμα του τὴν ἄμμο τῆς «ἀρένας», στάθηκε στὴ μέση τοῦ στίβου κι' ἄρχισε νὰ ξεφυσᾶη δυνατά, ἐξαντλημένος. Ἕνας περίφημος τότε ταυρομάχος, ὁ Κωμπεδόρ, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, ὥρμησε ἀπάνω του γιὰ νὰ τὸν καρφώσῃ. Μὰ ὁ ταῦρος, τὴν τελευταία αὐτὴ στιγμή, μ' ἕνα πήδημα, γλύτωσε ἀπὸ τὸ θάνατο κι' ἀναποδογύρισε τὸν ταυρομάχο. Ἔπειτα σταμάτησε λίγο πιὸ πέρα καὶ γυρίζοντας ἀπότομα, χίμηξε ἀπάνω του γιὰ νὰ τὸν καρφώσῃ μὲ τὰ κέρατά του.

Ἄξαφνα πηδῆξε μέσα στὴν «ἀρένα» ὁ Πάμπλο, ποὺ παραμόνευε ἀνάμεσα στὸν κόσμο. Μιὰ κραυγή, μιὰ διαπεραστικὴ κραυγή, ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα του. Ὁ ταῦρος, ποὺ γνωοῦσε ἀχράντος μέσα σ' ἕνα κόκκινο σύννεφο σκόνης, ἄκουσε τὴν κραυγὴ αὐτή, τὴν τόσο γνώριμη γι' αὐτόν, καὶ στάθηκε ἀπότομα, ἕνα μέτρο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸν ταυρομάχο. Στὴ δεύτερη κραυγὴ τοῦ βοσκοῦ, παράτησε τὸν ταυρομάχο καὶ πῆγε κοντὰ στὸν Πάμπλο, ποὺ ἄρχισε νὰ τὸν χαϊδεύῃ στὸ κούτελο.

Ὁ κόσμος, ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία τὴ σκηνή, ξέσπασε ἀμέσως σ' ἕναν ἔξαλλο ἐνθουσιασμὸ καὶ ζήτησε νὰ δοθῆ χάρις στὸν ταῦρο, ἀλλοιῶς ἦταν ἀποφασισμένος νὰ «λιντσάρῃ» τοὺς ὀργανωτὲς τῆς «Κορρίντας».

Κι' ἔτσι ὁ Πάμπλο, μὲ τὸν «ἀχώριστο» φίλο του, ξαναγύρισε στὰ βοσκοτόπια τοῦ Ἰξλακσιγκουάλτ. Ἐκεῖ περιποιήθηκε τὶς πληγὲς τοῦ ταύρου, τὸν γιάτρεψε καὶ δὲν τὸν ἀποχωρίστηκε ποτὲ πειά...

Βρεθήκαμε μπρὸς σ' ἕνα κοπάδι ἀπὸ ταύρους...

ΡΕΝΕ ΦΟΥΓΙΑΛΛΑΘ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ὁ μικρός.—Τί θέλεις νὰ σοῦ χαρίσω στὴ γιορτή σου, μαμᾶ ;

Ἡ μαμά.—Σὰν τί, παιδί μου ;

Ὁ μικρός.—Ἕναν καθρέφτη τῆς τουαλέττας ;

Ἡ μαμά.—Μὰ ἔχω, παιδί μου, ἕναν ὡραῖο καθρέφτη.

Ὁ μικρός.—Ναί, ἀλλὰ....αὐτὸν τὸν ἔσπασα πρὸ ὀλίγου !

* * *

Ἐκεῖνος.—Λοιπόν, ἀγάπη μου, εἶσαι ἕτοιμη ;

Ἐκείνη.—Ναί, ἀμέσως. Μόνο τὰ χείλη μου ἔχω νὰ βάψω.

Ἐκεῖνος.—Ἄ, καλά... Θὰ ξανάρθω σὲ μιὰ ὥρα !...